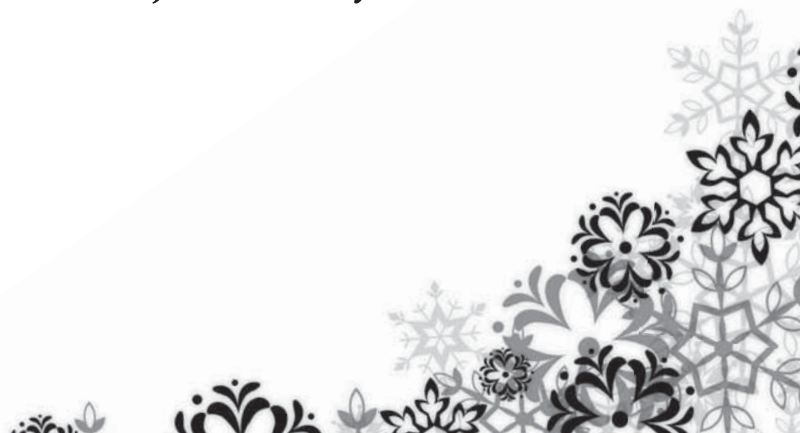

KAPITOLA 1

„Jedna, dvě, tři!“ vykřikla princezna Anna z Arendelle. Stála na plovoucí kře, která se houpala na rozvlněné hladině Ódinova fjordu. Ledový kanál se stále zužoval a nad hladinou se vypínaly příkré kamenné břehy. Na „tři“ Anna přeskočila z jedné kry na druhou.

„Anno, opatrně!“ vyhrkla Elsa z bezpečí královského člunu. Ale její mladší sestru jen tak něco nezastavilo. I když byla Elsa královnou a vládla celé zemi, někdy to vypadalo, jako by to v království ve skutečnosti měla na povel Anna. Z lodi na led vyskočila dřív, než někdo stačil něco namítnout.

„Říkají mi paní Opatrná!“ odvětila Anna.

„Vážně?“ odtušila Elsa nevěřicně. „Naposledy to spíš vypadalo na paní Nedost-opatrnou!“

Anna skákala po plovoucích krách, až se konečně ocitla na kusu ledu těsně vedle královského člunu. Odtud se vyhoupla na palubu za svou sestrou.

„Víš, že bych ti mohla pomoci svým kouzlem?“ připomněla jí Elsa. „Mohla

bych nechat zamrznout vodu pod tvýma nohama.“

„Takhle je to větší zábava,“ namítla Anna.

Obě sestry teď stály na dlouhé lodi, která se pomalu šinula po hladině. Moc pomalu, pomyslela si Anna. Taková plavidla se obyčejně používala na přepravu zboží do sousedních zemí, ale Elsa dnes přišla s nápadem, že by se mohly projet po fjordech.

Anně se výlet ze začátku líbil, ale pak se začala trochu nudit. Jakmile zahlédla plovoucí kry, napadlo ji, že by si na nich mohla skvěle zaskákat. A měla pravdu. Odjakživa ji bavilo přeskakovat z jedné kry na druhou a zpěněné vlnky fjordu k tomu přidaly špetku lákavého dobrodružství.

„A teď ty!“ křikla na Elsu.

Elsa se zahleděla na vlnící se hladinu. „Já ti nevím, Anno...“ váhala. „Vypadá to jako velká zábava, ale já si ji asi nechám ujít.“

„Bude se ti to líbit,“ ponoukala ji Anna. „A navíc máme dohodu: já zkusím něco, co máš ráda ty, a ty zkusíš něco, co baví mě.“

„A jsi si jistá, že tě tohle baví?“ ptala se neklidně Elsa a po očku sledovala, jak ledové kry každou chvíli mizí pod vlnami.

„To si piš,“ odvětila Anna. „A žádná kouzla!“

Elsa se napřímila a zhluboka se nadechla. Soustředěně se chystala na skok. Šlo jen o to, trefit se a bezpečně přistát na kusu ledu. Elsa skočila.

„Vaše Veličenstvo!“ vykřikl znepokojeně kapitán lodi.

„To je v pořádku, Klausí,“ klidnila ho Anna. „Skočila úmyslně.“

Elsa ladně přistála na kře. Tvářila se všelijak, ale byla v bezpečí. Její ledový vor se pohupoval na dovádivých vlnkách a Elsa se soustředila, aby udržela rovnováhu. Po chvílce přeskočila na vedlejší kru.

Ještě chvíli skákala z kry na kru a pak se rychle vrátila na loď. Když vyšplhala na palubu, Anna jí uznale gratulovala.

„Napoprvé to vůbec nebylo špatné,“ prohlásila.

„Myslím, že to bylo poprvé a zároveň naposled,“ odtušila Elsa.

„Tobě se to nelíbilo?“ divila se Anna.

„Je to rozhodně vzrušující,“ přiznala

Elsa, „ale na můj vkus možná až trochu moc.“

Anna se ušklíbla. Den předtím měla totiž zkusit něco, co se líbilo Else. A její sestra se rozhodla vnutit jí své nejoblíbenější jídlo: nakládaného sledě. Když byla Anna malá, děsně jí ta ryba smrděla, a tak ji nikdy ani neochutnala. A Elsa si usmyslela, že je načas, aby to její sestřička zkusila.

Když před ni hradní šéfkuchař postavil veliký talíř s rybou, Anna si musela zacpat nos.

Nakládaný sled' má vážně podivnou vůni, pomyslela si. Jídelnou se linul nezaměnitelný zápach a Anně se zdvihl žaludek.

S velkým sebezapřením si položila kousíček ryby na talíř. Elsa už dávno jedla – celé dopoledne se těšila na svou oblíbenou pochoutku. S velikým očekáváním hleděla na Annu, která napíchla maličké sousto na vidličku a pomalu ho nesla ke rtům. Problém nastal, když měla otevřít pusu.

„Nedělej z toho takovou vědu,“ napomínala ji Elsa. „Nanejvýš ti to nebude chutnat. Nic horšího se stát nemůže.“

„Tím si nejsem tak jistá,“ vtipkovala Anna. „Co když mi ta ryba naloží vnitřnosti?“

Elsa se trpělivě usmála.

Anna pomalu otevřela pusu, strčila sousto dovnitř a pevně sevřela rty. Rychle rybu rozkousala. Čím rychleji ji rozžvýká, říkala si, tím méně ji ucítí. Nakonec sousto ztěžka spolkla.

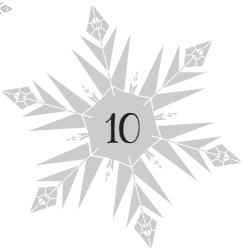
„Tak co na to říkáš?“ ptala se Elsa s nadějí v hlase.

„Je to přesně tak divné, jak jsem si vždycky představovala,“ odvětila Anna.

„Divné? Nakládáný sled' je specialita našeho kuchaře!“ vyhrkla Elsa.

Anna pokrčila rameny. „Promiň, ale mně to nijak zvlášť nechutná.“ Znovu se ušklíbla a dodala: „Jak to vůbec můžeš jíst?“

Elsa neodpověděla a strčila si do pusy další sousto. S rozkoší ho rozkousala a spolkla. Podle blaženého úsměvu na její tváři by jeden řekl, že nakládáný sled' je ta největší delikatesa na světě. Bylo jasné, že Anna a její sestra mají opravdu velmi odlišné chutě.

A teď se zase Anna podivovala, že Elsu nebaví skákání po ledových krách. To bylo přece mnohem lepší než se cpát nakládánými sledi.

„Víš co?“ navrhla Anna. „Teď bychom mohly zkusit najít něco, co těší nás obě.“

„Jo. A já mám bezva nápad,“ přisvědčila Elsa.

Tu noc byla obloha nad Arendelle posetá hvězdami.

V dálce se mihotala polární záře a osvětlovala celou vesnici. Anna a Elsa si hověly na krásných saních a královský vozka je vezl na vyjížďku pod hvězdami.

„To byl skvělý nápad,“ podotkla Anna.

„Říkala jsem si, že by se ti to mohlo líbit,“ odvětila Elsa. „Široko daleko není žádný nakládáný sled.“

Anna se rozesmála a pohlédla zvesela na Elsu. Posledních několik týdnů spolu trávily hodně času. Vyrazily spolu na ryby a taky do sauny k Potulnému Oakenovi.

Anna si uvědomila, že jí ani moc nezáleželo na tom, co zrovna podnikají. Bylo jim spolu dobře. Stejně jako když byly malé. Anna si matně vybavovala, že si s Elsou hrály od rána do večera. Když teď vzpomínala na dětská léta, hrálo ji to u srdce. Jakmile se ale snažila vybavit si něco konkrétního, všechno jí zahalil všudypřítomný smích a sních.

Svraštila rozmrzele obočí. Určitě spolu zažily spoustu dětských dobrodružství.

„Co se děje?“ zeptala se Elsa, když si všimla, jak se její sestra mračí.

„Ale nic,“ odtušila Anna. „Pamatuješ si, jak jsme si spolu hrávaly jako malé holky?“

„Ano,“ odpověděla Elsa s úsměvem.
Anna se kousla do rtu. Hlavou jí pro-
létla podivná myšlenka.

„Hm, já moc ne,“ podotkla znepoko-
jeně.

